

Три умни глави

(Приказка)

Натежали дългитъ години на една стара върба. Тя
кломнала и се навела безпомощно надъ дълбоката рѣка.
По пътя минали трима шопи — три умни глави.
Видѣли върбата, спрѣли се и се замислили.
— Що ли прави тая старица надъ тая бистра водница?
— Трѣбва вода да е жъдна! Хайде, да я напоимъ!
— Нѣма кофа, какъ ще я напоимъ?
Най-умниятъ рекълъ:
— Ще се хвана азъ за клонитъ и — ще увисна;
ще се хване другъ за краката ми — ще увисне, ще се
хване третиятъ за неговитъ — и той ще увисне, ще
натегнемъ, ще наведемъ върбата надъ водата и ето ти
станала добрината.
Рекли и направили го.
Хваналъ се най-умниятъ за клонитъ и увисналъ.
Вториятъ увисналъ за краката му, а третиятъ увисналъ
за краката на втория.
И върбата захванала да се навежда. Но ржцѣтъ на
првия почнали да се излъзгватъ и работата станала
опасна.
— Дръжте се, братя, извикалъ той, да си плюя на
ржцѣтъ!
Хванали се яко тѣ, а той откачилъ ржцѣ да плюе
на тѣхъ.
И хопъ! цамбурнали тримата умници въ водата и се
удавили.